

Yaşamak

– matruk · 09 Kasım 2010

Doğumumuzu kendi istememizle gerçekleştiremeyiz. Vatanımızı, milletimizi, anne ve babamızı, kardeşlerimizi seçemeyiz. Hatta, "Adımızı bile bize danışmadan koyarlar." Daha ne bileyim bir çok şeyimizi kader olarak karşımızda buluruz. Buna rağmen nedir bu içimizdeki yaşamak isteği? Bir çok felaketlere katlanmak zorunda kalırız. Bir çok kimsenin sorumluluğu üzerimize kalır. O kadar çabalamamıza rağmen başaramadığımız işler de bu işin cabası. Çocukluğumuzdan beri bizim yerimize kararlar alınır, uygulanır, başarısızlıklar bizim üzerimize yıkılır. Öyleyse neden bu yaşamak arzusu.

Umut!... Belki ileride, yaşamın ortalarında filan bir şeylerin lehimize dönmesini mi bekliyoruz? O zaman daha mı mutlu olacağız? Ne dersiniz. Baştan iyi gitmeyen bir şeyler sonradan düzelir mi? Hiç kökü çürük ağaç ayakta durabilir mi. İnsan yaşamının başlangıcı kötüyse sonu da aynı olacak gibidir. Bana göre önce çok fakir olup da sonradan zengin olan birisi hiç görülmemiştir. Diyeceksiniz ki, ya şans oyunları? O da körün taşı gibi ya tutarsa.... Hem o da çoğu zaman parası çok olanlara gidiyor. Mutluluk da öyledir. Kim baştan beri mutluydu, mutluluk da daima onun yanında oluyor. Hayatta büyük değişikliklerin olması masallarda, romanlarda, öykülerde ve filmlerde görülür. Bir de küçük şeylerle mutlu olmayı denemek var. Öyle ya bir yerine yarım ekmekle idare etmek ya da tavuk yerine bulgur ye, gibilerinden bir şeyler. Bazıları yurt dışında ya da içinde dolarlarla taharet yaparken Sen de yarı aç haline razı ol. Bu nasıl bir şey anlamam olanaksız. Umut... Belki çaresizlerin avuntusu... Hep bir şeylerin düzelmesi olasılığı. Yaşamının sırf buna bağlı kalması çok acı verici bir şey. Bekleriz, bekleriz ve elimize bir şey geçmeden ölürüz.

Bizden sonra, çocuklarımız başaracaktır bizim umut ettiklerimizi. Biz bu umutla öldük. Fakat, onlar yine umutlu, diğerleri paralı pullu. Bizimkiler kar demez, yağmur demez çalışır, eline üç-beş kuruş geçer, onu da elinden hırsızlar(!) çalar. Bizimkiler, yine dur-durak bilmeden hep çalışır. Sonuç, elde var sıfır. Öyleyse, neden yaşamak ve neden ölesiye umut ve yaşamak arzusu?

Umut gerçekten yaşamaya doğru iten bir lokomotif mi? Yaşamayı -bütün çilelere rağmen - bize güzel gösteren umut mu? Ne dersiniz. Eminim, hepiniz evet diyeceksiniz. Umutları bitmiş insanların intihar ettiğini gazetelerden okuyoruz. Bu doğru. Tamam, umutların olması güzel. Fakat niye -istisnalar hariç- gerçekleşmiyor? En azından çok zor engellerden geçmek gerekiyor. Yoksa ben yanılıyor muyum? Ne dersiniz.

Evet, diyeceksiniz ki, bu kadar kara bir dünya olarak görüyorsun bu dünyayı, o zaman intihar et olsun bitsin. Ama dostlar olmuyor işte. Yine de içimdeki bir umut beni yaşama bağlıyor. Ya bodrum katından çıkıp daha üst katlardaki yeşili, ışığı ve ak bulutları görebilsem!...